

[Arbejdsministeren]

sindvis af mennesker, som både vil og kan arbejde, glide ud af arbejdsmarkedet, uden at vi fra samfundets side havde forsøgt at give de pågældende ét reelt tilbud om arbejde og beskæftigelse?

Jeg har gjort nogle bemærkninger om hr. Ninn-Hansens betænkeligheder vedrørende proceduren og skal ikke gøre mange bemærkninger vedrørende det konservative folkepartis holdning til de to forslag, der her foreligger, ud over at glæde mig over, at der også for de konservatives vedkommende er blevet demonstreret en betydelig grad af imødekommenhed over for en seriøs diskussion af de to forslag, og jeg håber, at denne seriøse diskussion må kunne omsætte sig i positive resultater.

Hr. Ninn-Hansen siger, at vores indsats til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, vores forskellige initiativer til gavn for de unge for at bringe dem i arbejde igen, ingen succes har været. Jeg er noget overrasket over den udtalelse. Det er hverken kommunernes, amternes eller vores opfattelse, at de særlige foranstaltninger, der er blevet iværksat i forhold til de unge, ikke har været en succes. Selvfølgelig har der været mange problemer i forbindelse med de initiativer, man fra statens og kommunernes side har udfoldet. Det er også klart, at den samlede effekt må blive begrænset, når der er begrænsede økonomiske ressourcer til rådighed for denne indsats mod ungdomsarbejdsløshed. Men med de begrænsede ressourcer og i betragtning af den vanskelige opgave overrasker det mig, at hr. Ninn-Hansen vil fælde en så negativ dom over den indsats, som mange mennesker ud over landet har udfoldet for at bringe de unge i arbejde igen.

Jeg skal ikke kommentere spørgsmålet om en særlig septembersamling. Jeg mener, det er et spørgsmål, som må afklares i forhandlinger mellem folketingets partier. Regeringens arbejde er tilrettelagt med det formål at prøve at nå positive resultater i et samarbejde med andre partier omkring disse to forslag, der her er lagt frem.

Til hr. Melchior vil jeg sige tak for det meget positive grundsynspunkt, der prægede hans indlæg, for så vidt angår både lovforslag nr. L 220 og lovforslag nr. L 226. Jeg vil nødig kommentere alle de problemer, som hr. Melchior rejste, nu; jeg går ud fra, at vi under udvalgsarbejdet får mulighed for at

vende tilbage til de enkelte punkter. Men jeg vil dog gerne sige, at det er ikke rigtigt, at tjenestemændene er afskåret fra at komme ind under en efterlønsordning, og det er heller ikke rigtigt, at de selvstændige er afskåret fra at komme ind under en efterlønsordning. Hr. Honoré kan jeg også forsikre, at det heller ikke er rigtigt, at de medhjælpende hustruer skulle være afskåret fra at komme ind under efterlønsordningen. Der kan for nogle gruppers vedkommende være et overgangsproblem på nogle ganske få år, og det overgangsproblem er regeringen selvfølgelig parat til at diskutere. Men alle grupper, som opfylder betingelserne i øvrigt, som er erhvervsaktive, kan blive medlemmer af en arbejdsløshedskasse og sammen med andre erhvervsaktive betale deres bidrag til vores arbejdsløshedsforsikringsordning og nu altså også vores efterlønsordning, hvis den bliver gennemført. I virkeligheden kan man sige om regeringens forslag, at det er den eneste mulighed, der er, for at samtlige grupper vil kunne komme ind under en sådan efterlønsordning på en måde, der ikke belaster statsfinanserne, på en måde, der ikke øger skattetrykket i vores samfund.

Jeg har noteret mig de synspunkter, hr. Melchior har fremført, og håber, at vi kan diskutere dem under udvalgsarbejdet, herunder også hr. Melchiors synspunkter vedrørende den økonomiske byrdefordeling i forbindelse med efterlønsforslaget.

I lighed med, hvad jeg har sagt både indledningsvis og senere hen til andre ordførere, må jeg takke for den tale, hr. Ole Henriksen holdt. Den var positiv i sit grundsynspunkt, og alle de problemer, der blev rejst, blev rejst på baggrund af en positiv holdning til at forbedre efterlønsordningen og ordningen for de langtidsarbejdsløse. Når vi ikke uden videre kan sige ja til samtlige de forbedringer, hr. Ole Henriksen nævnte, hænger det bl. a. sammen med nogle økonomiske betragtninger, idet der selvfølgelig er samfundsøkonomiske grænser for, hvor god en ordning vi kan lave på dette felt.

Jeg vil gerne, så stærkt som det er mig muligt, tage afstand fra – hr. Ole Henriksen nævnte det som et spørgsmål, andre nævnte det som en kendsgerning – at sigtet med disse to forslag skulle være at støde mennesker over 60 år ud af arbejdsmarkedet. Tværtimod ønsker vi, at disse ordninger skal være base-